

γραφιστής. Ο σκελετός της είναι ζετελειωμένος, και η Έλληνίδα είναι πηγμένη. Ζη βέβαια κι αυτή, και ίσως και οι άλλοι, σαν το λυχναρί, όχι σαν την τρελλή τή φωτιά. Μετρημένη σ' όλα, λογαριάζει το τί θα πεί, το πώς θα το πεί, το γιατί θα το πεί, το πότε θα το πεί. Θα έρωτευτεί αφού λογαριάσει και της έρθει στο λογαριασμό ο άντρας που άπαντά. Πάντα δρίζει τον έαυτό της, και στις τρέλλες της ακόμα. Ζουμερή δεν είναι, είναι ξερή. Η δροσιά της είναι η χάρη της, ενώ της άλλης η δροσεράδα είναι το ασυλλόγιστο και σύνκαιρο στοχαστικό της σκέψης. Μπορεί και η Έλληνίδα να μην είναι πάντα δειλή μα πάντα κρύβει τη σκέψη της, δε βγάζει από τα σωτικά της ό,τι και να είναι. Και την κρίση του άντικρυνού της τη φοβάται. Όλα είναι πιο κατακαθισμένα μέσα της, τίποτε δε μνήσκει στην επιφάνεια παρά μονάχα η χάρη της, — η μορφή—γιατί η μορφή είναι το πέν, η σκέψη δε σημαίνει τίποτα.

Και μονομιξς σά φως έννοιασα το χάσμα που μας ξεχωρίζει από τ' άλλα έθνη, προπάντων τά βορεινά (γιατί με τους νότιους θάχουμε, δε γίνεται, κάποιες όμοιότητες). Και είδα, φως φανερό, την ένέργεια ενός παλιού, προαιώνιου πολιτισμού, το βάρος γενεών και χρόνων, επάνω στην Έλληνίδα. Η μορφή της πώς να μην είναι όρισμένη, σίγουρη κι άλαθευτη, που μπήκε στο αίμα της, στα νεύρα της, στα κόκκαλά της ή ιστορία της όλη—και την πότισε;

*

«Ο λαός ο Έλληνικός όλος, από το μικρό έσαμε το μεγάλο, είναι πολιτισμένος». Μου το είπε ένας Βούλγαρος. Η ζωή του Έλληνικού λαού είναι άπλή, πολλά πράματα δεν του χρειάζονται, οι πολυτέλειες και τα άκροπροπέδια τα πολλά δεν του άρέσουν, μα έχει τη λεπτότητα κάθε ευγενικής καταγωγής, κάθε μακρυνού, αιώνιου κι αδιάκοπου πολιτισμού. Οι Πελασγοί ήταν πολιτισμένοι, οι Έλληνες πολιτισμένοι, οι Μακεδόνες κι αυτοί πολιτισμένοι, κι οι Βυζαντινοί πολιτισμένοι. Τόσοι αιώνας πολιτισμός μπήκε πια στο αίμα, στα νεύρα και στα κόκκαλα του Έλληνικού λαού. Ο σκελετός και τα νεύρα του Έλληνα κατάντησαν παλιά και πολιτισμένα. Μα, σαν τα παλιά τα κεραμίδια, είναι δοκιμασμένα κι αντιστέκονται. Και τούτο είναι σύγκαιρα κι η δύναμη κι η αδυναμία της φυλής. (Η χοντρή ή δύναμη των δυτικών λαών μπορεί να είναι ίσα ίσα τούτο, ότι είναι λιγώτερο πολιτισμένοι σ' αλήθεια από τους Έλληνας).

Άμα θέσει κανείς τα ζητήματα έτσι, βγαίνουν νε μόνα τους διάφορα συμπεράσματα.

α.) Ο ευρωπαϊκός πολιτισμός όπως και κάθε άλλος ξένος πολιτισμός δεν μπορεί ν' αλλάξει τον Έλληνα, ούτε κι άν αιώνας ένεργήσει επάνω του. Είναι λοιπόν περιττό να πολεμούν ο κ. Δικμβέργης

και ο κ. Μιστριώτης να κρατήσει ο Έλληνικός λαός «τα πάτρια». — «Τά πάτρια» τα κρατεί ο Έλληνικός λαός μονάχος του, χωρίς να το θέλει και δίχως να το πολυξέρει. Και είναι μάλιστα υπερβολικά συντηρητικός ίσως. Το σακάκι, ή ρεπούμπλικα, ο κορσές, και το τρισμέγιστο καπέλο—ταψί με τα ψεύτικα κεράσια και τριαντάφυλλα, δεν αλλάζουν ούτε τον Έλληνα ούτε την Έλληνίδα, όπως δεν τον αλλάζουνε μήτε οι φράγκικες ιδέες. Αυτά μοναχά τον άσχημαίνουν. Θα πάρει απ' όλα αυτά ό,τι του χρειάζεται, μικρά πράματα όμως. Τα άλλα θα ξεθυμάνουν μόνα τους, θα γίνουν καπνός, στάχτη, άερας. Και είναι αλήθεια καπνός, στάχτη, άερας για τον Έλληνα ό,τι δεν μπορεί να το χωρέσει και να το κάμει δικό του. Χάνουν τον καιρό τους οι κύριοι αυτοί, σκοτίζονται και λυπούνται άδικα, γιατί είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν, είτε αυτοί είτε και άλλοι τόσοι «πάτριον» ή «απάτριον», ο Έλληνας θα μείνει Έλληνας.

β.) Είναι στενόμυαλοι και κοντόφθαλμοι όσοι Έλληνες θέλουν και καλά να μας καθίσουν φράγκικες ιδέες, συστήματα και συνήθια. Κι αυτοί τίποτα δεν κάνουν. Κι αυτοί τον καιρό τους χάνουν. Φαντάζονται πως ο φράγκικος πολιτισμός μπορεί να μας κάμει άλλους, και θαρρούν πως ο φράγκικος πολιτισμός είναι ευγενικώτερος και καλλίτερος από τον ελληνικό, ή νομίζουν ίσως πως ελληνικός πολιτισμός δεν υπάρχει. Φαίνεται δε θάχουμε μάτια. Κύριοι, έχετε στο αίμα σας μέσα τον ευγενικώτερο πολιτισμό που υπάρχει. Άν σεΐς έχετε καλλίτερα τις φράγκικες ιδέες και τα συνήθια, γενήτε Φράγκοι κι αφήστε μας στην ήσυχία μας. Δεν είστε άξιοι για να μένετε μεταξύ μας.

γ.) Κανείς μας δεν ταιριάζει να παθαίνεται παρά πολύ για τα πολιτικά ζητήματα, τα τρεχούμενα. Κανείς δεν πρέπει να χάνει την πίστη του στη δύναμη του έθνους. Πρέπει να βλέπουμε μακρύτερα. Δε θα χαθεί ή φυλή κι άν πέσει ακόμα σε ξένη χέρια. Και να χάσει την ανεξαρτησία του (τη δθθεν ανεξαρτησία του) το τωρινό το κράτος, ή Έλλαδούλα, — ή φυλή δε θα χαθεί. Φτάνει να νοιώσει κάθε Έλληνας την ελληνική του ύπόσταση και να περηφανεύεται γι' αυτή. Περήφνος για τη γενιά μου την ελληνική, την ευγενικώτατη, χαρούμενος γιατί βλέπω ξάστερα το έθνος μου τυραννισμένο, και φτενό, και εφτάψυχο, έμορφο στη μοναξιά του και στην έρημιά του, και στην εγκατάλειψη, — μ' άρέσει να χώνουμαι στη ζωή του και να κυττάζω από τί πέρασε — μ' άρέσει να το ξέρω πως τυραννίζεται γιατί θέλω να φανερώσει πάλι όλη την άπείθανη δύναμη που κρύβει. Πρέπει να βασανιστεί για να δείξει την άξιοσύνη του. Και είναι καιρός να τήνε δείξει.

δ.) Η άνατροφή πρέπει να ξεπλακώσει τα Έλληνόπουλα από τους όγκους τις άνωφέλευτες γνώσεις που τους φορτώνουν ως τώρα οι δάσκαλοι, να καθα-

ρίσει το μυαλό τους από τα άρχαιοπρεπα βάρη που έχωσαν στα κεφάλια των πατέρων τους ή άμαθεια και κουταμάρα διαφόρων δασκάλων του Γένους και νομοθετών του Κράτους, να ξεζαρώσει το νου τους το σκοτισμένο, να τους άνοιξει τα μάτια, να τους έλευτερώσει. Η άνατροφή θα ξεπλακώσει τους Έλληνες, ώστε να μπορέσουν να σηκώσουν κεφάλι, να σταθούν ίσια, να κουνηθούν, να ταυισθούν, να φουτρώσουν έλευτερα σαν τα δέντρα, — να φουντώσουν, να θειρέψουν, και ν' άπλώσουν τα κλαριά τους. Στην άνατροφή αυτή θα βρουν κόπους πολλούς μα θα χαίρουνται γιατί θα τους νικούν. Και στο τέλος όλοι οι Έλληνες θα συμπληρώουν τις σπουδές τους, όχι στο σχολείο των πολιτικών επιστημών στο Παρίσι, αλλά στον Έλληνικό στρατό ή στη Μακεδονία — γιατί στην άνατροφή των Έλλήνων χρειάζονται προπάντων οι κίντυνοι και ο πόλεμος. Πρέπει ο Έλληνας να βρεθεί ριγμένος σε κόσμο επικίνδυνο, σε κόσμο άλύπητο, περιτριγυρισμένο από γκορμούς και βάραιθρα, από διαβόλους και Βουλγάρους, από τριβόλους και παγίδες, από στοιχειά και από αίματα — σε κόσμο ζωής άληθινής. Πρέπει να αναγκαστούν οι Έλληνες να άκονίσουν το μυαλό τους, τα πόδια τους, τα χέρια τους, να ξεκουριάσουν τ' άρματα τους, να είναι άδιάκοπα, κάθε στιγμή, έτοιμοι, ξυπνητοί, άνασκουμπωμένοι για πόλεμο με θηρία. Πρέπει να αναγκαστούν οι Έλληνες ν' άγναντεύουν το θάνατο — γιατί ο θάνατος είναι αλήθεια δυνατώτερη από κάθε άλλη και καθαρίζει τον άνθρωπο από την ψευτιά που μ' αυτή συνείθεσε να ζει. Οι ψεύτικοι Έλληνες, με την άνατροφή αυτή, θα γίνουν Έλληνες άληθινοί, — άνθρωποι, γιατί έχουν τη ζύμη για να γίνουν, μα τους λείπει ή άνατροφή.

ΙΔΑΣ

ΚΑΤΙΝΑ ΨΥΧΗ

Κάποι την είδα, κάποι να διαβαίνη,
ψυχή πλασμένη μόλις από άέρα
σαν από αίμα μωσκοποτισμένη
στο διάβα της ή στράτα πέρα ως πέρα
άνάστανε και ή στράτα ή σκουπισμένη
χάιδιο ξανθό τριγύρω της και ή μέρα.
Κάποι την είδα, κάποι να διαβαίνη.

Την ξανάειδα. Το φτερωτό κορμί
στο μογαριτωρόχερο κρατούσε
κάτου απ' το λόγου το χρυσό κορμί
τα σιγαλά βιβλία μελετούσε,
κι' άπάνον στο γραμμένο της τάχειλι
γλυκά μα ξέτη γλώσσα κελαϊδούσε.
Την ξανάειδα. Το φτερωτό κορμί.

ΑΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Δράμα με τρία μέρη.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Σου τ'έπα χίλιες φορές, μα δε θέλησες ποτέ να μ' άκούσεις. Μπροστά στα παιδιά να μην τα βάζεις μαζί μου... Δεν κάνει... Παίζουν κακό δρόμο έτσι τα παιδιά!...

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τώρα πιά, τα μωρουδέλια! "Ό,τι δρόμο έετανε να πάρουν, τον πήρανε. Και φταις έσύ, πάντα έσύ!...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Έγώ θαρρώ πως ή μάνα άναθρέφει τα παιδιά!...

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Έσύ μου τα χάλασες, έσύ, με τα χάδια σου και με τις άνοησίες σου.

*) Κοίταξε φύλλο 274.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Βρέ γυναίκα...
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Όχι, αδερφέ! Ξεφορτώσου με!...Με σόνουν τα χάλια μου!...
(Για λίγο σιωπώνουν).
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Έπιτέλους τί θα γίνει;
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ (ξύνοντας ταυτό του), Ξέρω και γώ!
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Όρίστε μας!...Ξέρω και γώ!...Δεν ντρέπεσαι και λίγο;
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Να ντραπέω;
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Βέβαια, να ντραπέεις! Δε φροντίζεις για το γιό σου. Τον άφήνεις έτσι, δίχως δουλιά.
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Σα δε θέλει να δουλέψει...
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Του βρήκες δουλιά και δε δουλέψα;
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Μα αυτός ζητάει δουλιά που να μη δουλεύει. Να παίρνει μονάχα το λουφέ. Δεν τον ξέρεις το γιό μας;
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Άκουσε πως μιλάει για το παιδί του! Άκουσε! Πατέρας είσαι σύ; Ο Στρατός πρέπει το δίχως άλλο να βρει μια θέση για τον Κωστή μας!
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Πρέπει; Δε βρήσκεις καμιά άλλη

λέξη τουλάχιστο; Πρέπει να βρει θέση; Και γιατί, μαθές, πρέπει να τον βρει θέση;
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Σου τ'έπα. Γιατί τον δουλεύεις σε σκλάβος. Γιατί το σπίτι μας κι όλο μας το σόι έχει σκλαβωθεί σε δούλους. Όχι τό χρόνια τώρα τον ύποστηρίζουμε και μπάχαμα στα ένιά! Τι μας ναίξει έμάς τα δεν πέτυχε ως τώρα; Άς είχε μυαλό να πτύχει. Ζημιώθηκε, μα ζημιώθηκε και μετς μαζί του. Άν ύποστηρίξαμε άλλον, ήθτανε άλλη και ή δική μας ή θέση. Και σε τούτη την έλλογή, δε θα πτύχει. το ξέρω, άφοδ δεν άλλαξε μυαλό. Μα να περίστασ, τώρα πτύχει κάποια θέση, που χώθηκε στον Κυβερνητικό σούδασιμό, να ξεκολλήσουμε και μετς κάτω!...
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Θε; να μιλήσω με φρόνιμα και γνωστικά, Άόίσα;
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Και τί! Παλαδά μιλάω έγώ;
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Θε;ς φυλάξει! Δεν είπαυτό!...
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τότε τί πες;
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Άκουσε. Και πρώτα, για τη μεγάλη αξία και για την τίμα δουλιά του Στρατού, ούτε γιό ούτε λόγου σου είμκατε σε θέση να μιλήσουμε.
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Μάτια μου!

Συντριμμένο τὸ φτερωτὸ κοντύλι ;
Ἄργυρὸν καὶ κροῦ κατὰ πτεροῦ τὸ χέρι ;
Βορριάς τὸ συνεπέθη τὸ κοντύλι ;
Τὸ ρήγικο κορμὶ τοῦ δράκου ταῖρι ;
Ποιά ἔδερν, ὦ χρυσαυγούλια, σ' εἶχε στείλει,
καὶ ποιά σὲ ξαναδέχτηκε ; ποῖός ξέρει !
— Καὶ φοροῦσες κορῶνα ἓνα κοντύλι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΛΕΩΝΗΣ ΚΑΙ ΤΣΑΤΣΟΣ

Τ' ἀκόλουθο γεγονός το ἴσως νὰ φανῆ σημαντικό γιὰ ὅσους πασιζοῦν, μελετῶντας τὰ φαινόμενα τῆς σημερινῆς μας ζωῆς, νὰ βγάλουν συμπέρασμα γιὰ τὸ κάθε τί.

Ἡ σκηνὴ ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ τέταρτο ἐλληνικὸ σχολεῖο τῆς Ἀθήνας (μαχαλῆς τῆς Νεάπολης).

Ὁ δάσκαλος πού λέγεται Λεώνης σηκώνει τὸ μαθητὴ τῆς δευτέρας τάξης, πού λέγεται Τσάτσος, νὰ γράψῃ στὸν πίνακα ὀρθογραφίαν.

Τὸ κείμενον πού τοῦ ὑπαγόρευε εἶχε μέσα καὶ τὸνομα κάποιου ἀπὸ τοὺς μῆνες.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τῆς «τεχνολογίας» καὶ λέξη λέξη φτάσανε μετὰ τὴ σειρά καὶ στὸ μῆνα, ὁ Λεώνης ρώτησε τὸν Τσάτσο, πόσους μῆνες ἔχει ἡ χρονιά.

— Δώδεκα.

— Ὄνόμασέ τους.

— Γενάρης, Φλεβάρης, Μάρτις, Ἀπρίλης, Μάης...

— Τί ; τί ;... Ἐξακολούθησε.

— Μάης, Θεριστής, Ἀλωνάρης, Τρυγητής, Σεπτέμβρης, Ὀκτώβρης, Νοέμβρης...

Ἐνα ἄγριο βλέμμα γιὰ λίγη ὥρα. Ἐπειτα.

— Βρέ τ' εἶναι αὐτὰ πού λές ; Τους μῆνες μωρέ, δὲν ἔμαθες ἀκόμα ;... Ἐλα δῶ... Ἀπλῶσε τὸ χέρι σου.

Ἡ φοβερὴ καὶ τρομερὴ βεργὰ σηκώθηκε καὶ κατεβάστηκε μετὰ ὄρμη κάμποσες φορές.

Φοσσ...τάπ, ταπ.

Φοσσ...τάπ, ταπ.

Ὁ κακομοῖρης ὁ Τσάτσος σὲ κάθε βεργιὰ πού δέχονταν ἡ ἀπαλάμη του, πῆδαγε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ τσοῦζιμο, καὶ μετὰ δάκρυα στὰ μάτια φώναζε κατατρομαγμένος.

— Ἐτσι τοὺς ξέρω, κύριε... Ἐτσι τοὺς ἔκου

σα, κύριε... Ἐτσι τοὺς λέει ὁ πατέρας μου, κύριε... Σίγουρον εἶναι πὼς ὁ Λεώνης δὲν ἔδερνε μονάχα τὸν Τσάτσο. Ὁ Δάσκαλος ἐκίνησε τὴ στιγμή, βαλλόμενος ἀπὸ τὸ Κράτος, καμουτσάκαγε ἀλάκαιρον τὸ ἔθνος.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Ἡ «ΔΙΑΠΛΑΣΗ», ΚΑΙ ΤΑ ΡΩΜΙΟΠΟΥΛΑ

Φίλε «Νουμῶ»,

Διάβασα μετὰ προσοχὴ τὰ δύο ἄρθρα τοῦ Βουτιερίδη «Ἡ Διάπλαση καὶ τὰ Ρωμιόπουλα», πού δημοσιεύσες στὰ φύλλα 273 καὶ 274, καὶ ξανάσκανα. Κάπια βεργιὰ πέτρα σηκώθηκε ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου, γιὰτ' εἶδα ἐπιτέλους νὰ χτυπιέται γερὰ μιὰ (δὲν τὴ λέω κακοήθεια, οὔτε βαγαποντιὰ) ἀντιπαιδαγωγικὸτατη ἐκμετάλλεψη τῆς παιδιὰτικῆς ἀνοησίας.

Ἡ «Διάπλαση» μπαίνει καὶ στὸ σπίτι μου (ἀπὸ τὴν πρωτοχρονιά, σοῦ ὀρκίζουμαι, δὲ θὰ ξαναδεῖ τὸ κατώφλι μου) καὶ πολλὰς φορές μούτυχε νὰ ρῆξω ματιὰς σ' αὐτὴ καὶ νὰ γελάσω, ὄχι μόνο μετὰ δημοσηφισματὰ τῆς, μὰ καὶ μετὰ ἄλλους ἀστείους γρόπους πού μεταχειρίζεται γιὰ νὰ διαπλάσῃ ἡλίθιους καὶ νερόθραστους τοὺς Ρωμιούς. Εἶδα τὰ «μικρὰ μυστικὰ» τῆς, πού ἀξίζει νὰ μὰς μιλήσῃ καμιά μέρα καὶ γι' αὐτὰ ὁ Βουτιερίδης. Θάμασα τὸν τραπεζιτικώτατον τρόπο πού μεταχειρίζεται, διὰ τῆς μεθόδου (ὄχι τοῦ παπῆ) τῶν ψευτονομάτων, γιὰ νὰ τραβάει τίς πεντάρες ἀπὸ τὰ ἀξιοθρήνητα θύματά τῆς, καὶ ἀγανάχτησα μετὰ τὰ ἐκλογικὰ τῆς Καρναβάλια. Τῆρα τοῦ συνεργάτη σου μού δώσανε ἀφορμὴ νὰ προσέξω περισσότερον σ' αὐτὰ. Νὰ καὶ τὸ συμπέρασμα μου :

Ἐχω μπροστὰ μου δύο φύλλα διπλὰ (γιατὶ ἡ «Διάπλαση» βεργαίει ντουμπλέδες, βεργάζοντας δύο τὰ φύλλα τῆς), τὸ 17 καὶ 24 Νοεμβρίου καὶ τὸ 1 καὶ 8 Δεκεμβρίου 1907. Οἱ τελευταῖες σελίδες καὶ τῶν δύο φύλλων εἶναι γιομάτες μετὰ ἐκλογικὰς δῆλωσες. Νὰ σοῦ ξεσηκώσω μερικὰς νὰ γελάσεις ; Ἄκουσε — ὄχι βεβια καὶ τίς ἀνοητότερες, μὰ ὅποιες τυχαῖαι ἀπὸ τὸ σωρὸν.

Νο 1.

Ἐμφεροῦμενον Διαπλαστίδης, κηρυττόμεθα καὶ ἡμεῖς ὑποστηρικταὶ διὰ πύρον τοῦ

ἐμφεροῦς τοῖς ἡμετέροις Ψευδωνύμου Δικηγόρος τῶν συνδρομητῶν.

Νο 2.

Ἡ Κεῖνὴ γνώμη, ἥτις εἶναι πάντοτε ὀδύνη τῆς ὀρθῆς κρίσεως, ἀπεφάνητο ὅτι, τὸ ὀραιότερον, ἔθνικότερον, ἰδανικότερον, πατριωτικότερον καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ὑπέροχον ψευδωνύμου εἶναι τὸ : **Μαρμαρωμένος Βασιλιάς**. Ἐπικροτῶν λοιπὸν καγῶ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἀσπρίζω μετ' ἔθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ μ' ὀλη μου τὴν καρδίαν διὰ τὸν θάνατον **Μαρμαρωμένον Βασιλιά** μας.

Νο 3.

Ὅσαι ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ !... Θεωρία ψευδῆς... Παραδαγγηδόν. Ρομάντζες, ἰδεώδη, αἰθεριότητες, ἀερολογήματα (Μωρέ, μὴ μπὰς καὶ τόχει στείλει αὐτὸ τὸ ψηφοδέλτιον ὁ Περικλῆς ὁ Γιαννόπουλος ;) φιλεθνισμός, φιλοπατρία καὶ αἰσθηματολογία... Ζήτω ἡ πρᾶξις ! Πραγματικότης ! βοᾶ ! ! ἀντιχεῖ ! ! ἐν περτοῖς ! ! Ἴδου ἡ Ρόδος, ἴδ' ὁ καὶ τὸ... πῆδημα ! — ΣΚΕΡΤΣΟ, ἀντιπρόσωπος ὀρατοῦ φύλου. Ἐποψήφισις καλποδόχης.

Νο 4.

Ἐποψήφισα ἀπέναντι τοῦ ἐμοῦ ἀπειροῦ ἀνωτέρου ψευδωνύμου **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ἡ ΘΑΝΑΤΟΣ**. παρακαλῶ τοὺς πέφυσι 60 ὑψηλοτάτους μετὰ να θερμῶς τοῦτο ὑποστηρίξωσι. ἐπίσης καὶ ὑπέροχα ψευδωνύμου τοῦ ἀντιυπερπατριδικῶν συνδυασμοῦ.

Νο 5.

Ἐνεκα διαφόρων λόγων, μὴ δυναμένη πλέον νὰ συνεργασθῶ μετ' ἀντιθέτου κύματος, δηλῶ ὅτι ἡ ἐφετηρὴ ἐν Δημοψήφισματι ὑποψηφίσεως μου ἔσεται (προσοχὴ μὴν τὸ προσφέρετε τὸ ἀρχικὸ ἐπίλω μετὰ δασεία !) ὑπερπατριδικώτατη. Σύμπαντα δὲ ὑπερπατριδικὸν συνδυασμὸν οὐ μόνον ἐγὼ ἀλλὰ καὶ 25 ὀπαδοί μου ἐνθέρμως θέλομεν ὑποστηρίξει, μαυρίζοντες πάντας ἀντιπάλους.

Ὅψ ! Τὸ στομάχι μου ! Δὲ βαστάω νὰ προχωρήσω. Γιὰ νὰν τὸ ξελαφρώσω κάπως, ξεσηκῶνῶ ἀπὸ τὸν ἀριθ. 51 — 52 σελ. 414, στήλη 2, τὰκόλουθα λόγια τῆς ἴδιας τῆς «Διαπλαστούλας»

Μαρμαρωμένος Βασιλιάς. — ὑποψήφιος πρὸς βράδευσιν διὰ τὸ δημοψήφισμα τοῦ 1907». Αὐτὰ διαβάσω εἰς ἓνα κομψότατον ἐπισκεπτήριο. Ὁφανατάξθε ποτὲ ὅτι οἱ ὑ-

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ἄς κοιτάξουμε τί τοῦ χρωστάμε μετὰ...

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τί τοῦ χρωστάμε ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Τὸ φομὶ μας.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τὸ φομὶ μας ; Καὶ γὰ γὰ ! Ἄλλο πάλι τοῦτο ! Τὸ φομὶ μας τὸ χρωστάμε σὲ σέβανε...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ὅχι. Μ' ἐκατὸ φοιροδραχμῆς τὸ μῆνα σύνταξι δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ ἓνα σπίτι σήμερον. Βλέπετε, ἀπὸ τὴν ὑπερσεία βήγηκα ἡσέφτωχος.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Στὸ χέρι σου εἶτανε νὰ βεργῆ καὶ σὺ πλοῦσιος. Εἰκοσπέντε χρόνια στὴν τελωνιακὴ ὑπερσεία... Ἄλλος στὴ θέση σου ὀβγῶσανε μετὰ τρανταχτὴ περιουσία...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Καὶ μετὰ περισσοῖα ἀτιμία.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Καλὰ δά ! Τόσοι καὶ τόσαι πού δὲ σὲ μιμηθήσανε, ἔχουνε βραχύνει σημάδι στὸ κοῦτελο καὶ γνορίζονται...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Καλὰ ! Ἄς εἶναι κ' ἔτσι. Δίκιο ἔχεις.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Δίκιο, βεβια. Ὅχι, πὲς πὲς ἔχω κ' ἄδικο.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Δίκιο ἔχεις, χριστιανὴ μου, δι-

κιο, δίκιο, χίλιες φορές δίκιο ! Θὲς τίποτ' ἄλλο ; Ὁ Στρωτὸς θυμὸς αὐτῆς πὲς ἐκατὸ δραχμῆς πὲς ἔκαμε τραχύες. Μοῦ δίνει διακόσες δραχμῆς τὸ μῆνα νὰν τοῦ ἀνιγράφω τοὺς λόγους σου καὶ τὰ συγγραμμάτα σου... Καὶ ξέρεις τὸ μυστικὸ ; Ὁ Στρωτὸς γράφει πὸ καθαρὰ καὶ πὸ στρογγυλὰ ἀπὸ μὲνα, μὰ βεργῆκε αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἀνιγραφῆς γιὰ νὰ μὴ φαίνεται πὼς μετὰ βεργῆκε, πὼς βεργῆκε ἓναν παιδικὸ φίλον τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα σου. Μετὰ βεργῆκε δὲχως νὰ μοῦ πειράξῃ τὸ φιλότιμον... Κατάλαβε τὴν ὥρα ;

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Ὅχι. Αὐτὰ μοναχὰ ἐσὺ τὰ καταλαβαίνεις.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ἐτσι εἶναι. Περίεργο μάλιστα πὸ τὰ καταλαβαίνω καὶ γὼ ! Ἐπρεπε καὶ γὼ νὰ μὴν τὰ καταλαβαίνω. Γιατ' εἶμαι Ρωμὸς καὶ γὼ καὶ τοῦ Ρωμοῦ ἡ ψυχὴ δὲν τὴ δέχεται τὴν εὐγνωμοσύνη. Ὅσο κ' ἐν ψευτολευτερωθήκαμε (κάπως ὀρητορικὰ ἀπὸ δῶ κ' ὀμπρός), ἡ ψυχὴ μας ἔμεινε σκλάβη, ραγιδίτικη ψυχὴ, μὰ καὶ δὲν ξεσκαθώθηκε ἀπὸ τὴν Πρᾶξι. Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ραγιδῆ δὲν ἀναγνωρίζει εὐεργέτη μονάχα ἀφέντη ξέρε. Κι ὅταν τοῦ κάνεις καλὸ τοῦ ραγιδῆ, δὲ σ' εὐγνωμονεῖ σὲ μισεῖ. Γιατὶ πάντα ὁ δούλος μισεῖ τὸν ἀφέντη του.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Μωρέ, τί μοῦ λές ! Ἐσὺ 'σαι

τρομερὸς ρήτορας !... Ὅσοι δὲ τὰ χρωστάμε στὸ Στρωτὸ ; Ἀκόμα καὶ τὸν ἄερα πού ἀνασπίνουμε ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ὅλα. Πλερώνει καὶ τὸ δάσκαλον τῆς Ἀστρούλας μας. Μιὰ μέρα, λέει, θὰ μὰς γίνῃ περιφρημὴ ζουγράφισσα... Ἐχει ταλέντο τὸ κορίτσι μας...

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Γιατὶ μοιάζονε στὰ μωρά ! Σουχῶρα με, χριστιανέ μου ! Σὰ δὲν εἶτανε κ' ἡ Ἀστρούλα δῶ μέσα νὰν τὸν ἀκούει καὶ νὰν τὸν θάμαξῃ, δὲν ξέρω μετὰ πὸνὰ θάχε νὰ μιλήσῃ... Ὅλα ἔξω γελάνε μετὰ σου...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Γελάνε ; Μοῦ δίνεις τὴν ἀδείαν νὰ γελάσω καὶ γὼ ;

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ (ἀγοιμενῶ). Μετὰ μὲνα νὰ γελάσεις ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ὅχι. ὄχι ! Νὰ γελάσω μετὰ τὸ Στρωτὸ !

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Καὶ μετὰ τὴν κόρη σου ! Ἄμ ἔγινε κ' αὐτὴ !... Ἄς τὰ !... Φασκέλωσ' τὰ !... Πολυῶρα μοῦ μιλοῦσε γιὰ γάμον δὲχως γάμον ! Μόλῃγε δηλαδὴ πὼς δὲν παντρευθῆκε. Ζῶν εὐτυχημένον ἔτα δὲν παντρευθῆκε... Δὲν εἶναι γιὰ γέλια αὐτὰ ; Κι ὁ μὸς ὁ κῆρ Στρωτὸς θὰν τῆς τὰ διδάξῃ...

(Μπαίνει ἡ ἈΣΤΡΟΥΛΑ μετὰ τὸν καφέ).